

CAPITOLUL 2

Cea de-a șaptea zi și „râul“

Acest capitol ne atrage atenția cu două lucruri importante: „ziua a șaptea“ și „râul“. Ziua a șaptea merită o atenție deosebită.

Puține învățături au stârnit atâtea certuri de vorbe și atâtea păreri felurite ca sabatul, cu toate că Sfânta Scriptură ne arată această învățătură în modul cel mai lămurit. Vom cerceta în amănunțime porunca de a păzi sabatul în cadrul cercetării cărții Exod; în acest capitol nu i se dă omului o poruncă, ci găsim scris numai că: „în ziua a șaptea, Dumnezeu S-a odihnit de toată lucrarea pe care o făcuse“ (versetul 2). „Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor. În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse“ (versetele 1-3). Aici deci nu găsim o poruncă. Aceste cuvinte ne arată că Dumnezeu S-a odihnit, pentru că Își sfârșise toată lucrarea. Acela, care lucrase șase zile, Își isprăvisse lucrarea și S-a odihnit. Toate cele făcute erau desăvârșite; toate erau foarte bune; toate erau cum le făcuse El Însuși și acum Se odihnea în mijlocul creației Lui. „Stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie“ (Iov 38.7). Dumnezeu Își isprăvisse lucrarea și acum Se odihnea, adică sărbătorea un sabat.

Acesta este adevăratul caracter al sabatului. Din ceea ce citim în Scriptură este singurul sabat, pe care Dumnezeu l-a sărbătorit vreodată. Mai târziu, Dumnezeu a poruncit omului să păzească sabatul, dar omul nu a fost în stare să țină porunca lui Dumnezeu, însă nicăieri nu se mai găsesc aceste cuvinte: „Dumnezeu S-a odihnit“; dimpotrivă, Isus a zis: „Tatăl Meu lucrează până acum și Eu de asemenea lucrez“ (Ioan 5.16). Sabatul nu s-a mai putut deci sărbători, în adevăratul sens al cuvântului, decât acolo unde nu mai era nimic de făcut, adică în mijlocul unei creații curate, unde nu se găsea nici o pată a păcatului. Dumnezeu nu Se poate odihni unde este păcat, și dacă privim în jurul nostru ne vom convinge că lui Dumnezeu Îi este imposibil să savureze odihna în creația de acum. Spinii și mărăcinii și alte mii de roade triste și umilitoare ale unei creații care suspină ne arată că Dumnezeu trebuie să lucreze și că nu Se poate odihni. Cum S-ar putea odihni Dumnezeu în mijlocul mărăcinilor și al spinilor, în mijlocul gemetelor și al lacrimilor, a osteneții și a grijii, a bolii și a morții, a vinei unei lumi stricate? Ar putea sărbători un sabat în mijlocul unor astfel de împrejurări?

Indiferent cum s-ar răspunde la această întrebare, Sfânta Scriptură ne face cunoscut, că Dumnezeu nu a sărbătorit până acum decât un singur sabat, și anume cel despre care vorbește capitolul 2. „Ziua a șaptea“ și nici o altă zi a fost sabatul. Ziua aceasta arată terminarea creației; dar, prin căderea omului, această creație s-a stricat și odihna din ziua a șaptea a încetat.

Nici Hristos, când era pe pământ, n-a ținut niciun sabat. El Și-a săvârșit lucrarea, dar unde Și-a petrecut sabatul? În mormânt! Domnul Isus, Dumnezeu întrupat, Domnul sabatului, Creatorul și Susținătorul cerului și al pământului, a petrecut ziua a șaptea în mormânt. Ce ne spune aceasta? Ar fi putut sta Fiul lui Dumnezeu în mormânt în ziua sabatului, dacă această zi ar fi trebuit să fie petrecută în odihnă, în pace și într-o adâncă încredințare că nu mai era nimic de făcut? Imposibil! Dar chiar mormântul lui Isus ne vorbește despre neputința de a

ține sabatul. Omul este o făptură căzută, stricată și vinovată. Ea ajunge în umblarea în păcat să răstignească pe Domnul mării și să pună la intrarea mormântului Său, o piatră mare, ca, dacă va fi cu putință, să-L țină mereu acolo. Și astfel, în vreme ce Fiul lui Dumnezeu era în mormânt, omul sărbătorea sabatul! Ce ciudățenie! Hristos se afla în mormânt ca să restabilească sabatul întrerupt, iar omul încerca să păzească sabatul, ca și cum totul ar fi fost în bună rânduială! Desigur, era sabatul omului, nu sabatul lui Dumnezeu. Era un sabat fără Hristos! O formă goală, fără putere și fără nici un preț!

Dar, va zice cineva, ziua a șaptea a ajuns ziua întâi; așa că toate cele ce se potriveau cu ziua a șaptea au trecut asupra zilei întâi. Nu cred că această părere se poate întemeia pe Scriptură. Sau există o mărturie divină pentru această afirmație? Nu, dimpotrivă, Cuvântul lui Dumnezeu, în deosebi Noul Testament, întărește tocmai deosebirea dintre ziua a șaptea și cea dintâi. În capitolul 28 al evangheliei după Matei, citim: „La sfârșitul zilei sabbatului, când începea să se lumineze în spre ziua întâi a săptămânii...” Aici nu este vorba că sabatul a devenit „ziua întâi a săptămânii”, nici că sabatul a fost transferat într-o altă zi. Ziua întâi a săptămânii nu este un sabat modificat, ci o zi nouă. Este întâia zi a unei perioade noi de timp, nu cea din urmă zi a unei epoci vechi. „Ziua a șaptea” stă în legătură cu pământul și cu odihna pământescă, în timp ce „ziua întâi a săptămânii” stă în legătură cu cerul și cu odihna cerească.

Deosebirea este foarte importantă. Dacă sărbătoresc „ziua a șaptea”, mă socotesc eu însumi, prin acest fapt, un om pământesc, fiindcă această zi, cum am arătat, este în legătură cu odihna pământescă, odihna facerii lumii. Dar dacă, prin învățătura Scripturii și a Duhului lui Dumnezeu, înțeleg însemnătatea „zilei întâi a săptămânii”, voi înțelege imediat și legătura strânsă dintre ziua aceasta și noua rânduială a lucrurilor. Această rânduială este cerească și are ca temelie veșnică moartea și învierea lui Hristos. Ziua a șaptea era în legătură cu Israel și cu pământul; ziua întâi a săptămânii este în legătură cu Biserica și cu cerul. Dumnezeu poruncise lui Israel să păzească ziua sabbatului, pe când ziua întâi a săptămânii i-a dat-o Bisericii ca un drept, de care ea este chemată să se bucure. Sabbatul a fost piatra de încercare a stării morale a lui Israel; ziua întâi a săptămânii este dovada clară a primirii veșnice a Bisericii. Sabbatul arăta ceea ce putea să facă Israel pentru Dumnezeu; ziua întâi a săptămânii arată ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi.

Niciodată nu vom putea prețui îndeajuns însemnătatea „zilei Domnului”, cum este numită ziua întâi a săptămânii în capitolul 1 al Apocalipsei. Această zi, fiind ziua în care Hristos a înviat dintre cei morți, nu arată terminarea creației, ci biruința slăvită și desăvârșită a răscumpărării. Sărbătorirea zilei întâi a săptămânii nu trebuie privită ca o robie sau un jug pentru creștin, ci, dimpotrivă, creștinul este fericit să sărbătorească această zi minunată. Astfel, vedem pe cei dintâi creștini adunați în ziua întâi a săptămânii ca să frângă pâinea (Faptele Apostolilor 20.7). Deci deosebirea dintre sabbat și ziua întâi a săptămânii este pe deplin întărită în această vreme a istoriei Bisericii. Iudeii serbau sabbatul în sinagogile lor, citind „legea și proorocii” (Faptele Apostolilor 15.21), iar creștinii serbau ziua întâi a săptămânii adunându-se ca să frângă pâinea. Nu este niciun verset în Sfânta Scriptură în care ziua întâi a săptămânii să fie numită sabbat; dar sunt multe dovezi care arată că este o mare deosebire între aceste două zile.

Să nu trecem însă cu vederea adevărul important că sabbatul va fi sărbătorit pe pământul lui Israel și în toată creația: „Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabbat pentru poporul lui Dumnezeu” (Evrei 4. 9). Când Fiul lui Avraam, Fiul lui David și Fiul Omului, Își va lua locul de Stăpân peste tot întinsul pământului, atunci va

fi un sabbat măreț, o odihnă pe care păcatul nu o va mai strica niciodată. Dar acum, Fiul este lepădat, și toți acei care Îl cunosc și Îl iubesc sunt chemați să împartă cu El locul lepădării Sale, sunt chemați „să iasă afară din tabără la El și să sufere ocară Lui“ (Evrei 13.13). Dacă pământul ar putea sărbători sabbatul, nu ar mai fi nicio ocară.

Să vedem acum legătura dintre „sabbat“ și „râul“ ce ieșea din Eden. Există o așa mare frumusețe aici! Pentru întâia oară se pomenește în Scriptură de „râul lui Dumnezeu“ (a se vedea și Psalm 65.9), care este amintit aici în legătură cu odihna lui Dumnezeu. Când Dumnezeu Se odihnea în lucrările Sale, toată creația a simțit binecuvântarea și înviorarea acestei odihne, căci Dumnezeu nu putea să țină un sabbat, fără ca să se răspândească peste tot întinsul pământului vreo influență sfântă. Însă, vai! râurile care curg din Eden, locul odihnei pământești, au fost oprite repede din cursul lor, pentru că păcatul a întrerupt odihna creației.

Totuși, slavă Domnului! Păcatul nu L-a oprit pe Dumnezeu în lucrarea Sa, ci I-a oferit un nou câmp de lucru, și, pretutindeni, unde lucrează Dumnezeu, se vede și râul curgând. Astfel, când mâna Lui puternică și brațul Său întins au călăuzit oștirile pe care le-a răscumpărat, ducându-le prin pustiu, vedem iarăși curgând un râu: nu curgea din Eden, ci din stânca lovită, care este o imagine frumoasă și potrivită cu planul, după care harul lui Dumnezeu lucrează față de păcătoși și se îngrijește de toate nevoile lor. Aici nu este vorba despre creație, ci despre răscumpărare. „Stânca era Hristos“ (1 Corinteni 10.4), Hristos lovit pentru vindecarea poporului său. Stânca lovită era în legătură cu locul lui Dumnezeu în cort. Această legătură este de o frumusețe deosebită: Dumnezeu locuind într-un cort și Israel bând apă din stânca lovită! Ce vorbire clară pentru orice ureche deschisă și ce învățătură pentru orice inimă predată cu totul Domnului (Exod 17.6)!

Pe măsură ce înaintăm în istoria căilor lui Dumnezeu, vedem râul pornind în altă parte. „În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: «Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura»“ (Ioan 7.37-38). Aici vedem că râul iese dintr-un alt izvor și curge în altă parte. Cu toate că este tot același izvor al râului, adică Însuși Dumnezeu, Dumnezeu a fost cunoscut acum într-o legătură nouă și pe un principiu nou. În capitolul 7 al evangheliei după Ioan, Domnul Isus ni se arată în duh, în afară de rânduiala firească a lucrurilor, ca izvorul de apă vie, iar credinciosul ni se arată ca și canal al acestui izvor. Altădată, Edenul trebuia să-și răspândească apele afară din grădină, ca să ude pământul și să-l facă să rodească. Tot așa și în pustie; îndată ce stânca a fost lovită, a dat apă răcoritoare oștirilor însetate ale lui Israel. Tot așa și azi: oricine crede în Isus ajunge mijlocul prin care curg râurile binefăcătoare pentru cei din jur.

Astfel, cel credincios trebuie să se considere tot timpul un canal, prin care harul lui Hristos vrea să se reverse spre binele unei lumi sărmâne și ticăloase; și cu cât o să samene mai cu dărnicie, cu atât o să secere mai din belșug: „Unul, care dă mai cu mână largă, ajunge mai bogat; și altul, care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească“ (Proverbe 11.24). Acesta este un drept minunat pentru credincios, dar, în același timp, are și o mare răspundere. El este chemat să fie un martor neclintit al harului Aceluia în care crede, și să arate neîncetat acest har.

Cu cât o să-și înțeleagă mai bine dreptul, cu atât o să corespundă mai bine răspunderii. Dacă este obișnuit să se hrănească din Hristos, nu poate altfel decât să-L prezinte pe El. În măsura în care Duhul Sfânt va ține ațintit ochiul

creștinului asupra lui Isus, în aceeași măsură inima acestuia va fi preocupată cu Persoana vrednică de adorare a Domnului, iar viața și caracterul lui vor fi o mărturie clară despre harul Său. Credința este puterea slujbei și în același timp puterea mărturisirii și puterea adorării. Dacă nu trăim „în credința în Fiul lui Dumnezeu, care ne-a iubit și S-a dat pe sine Însuși pentru noi” (Galateni 2.20), nu vom fi nici slujitori folositori, nici martori credincioși, nici adevărați închinători. Poate că lucrăm mult, fără însă să slujim lui Hristos; sau poate vorbim mult, totuși fără să mărturisim pe Hristos; și poate ne arătăm ca foarte evlavioși, fără însă să ne închinăm Lui în duh și în adevăr.

În sfârșit, mai găsim „râul lui Dumnezeu” în cel din urmă capitol al Apocalipsei. „Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede cum e cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului” (Apocalipsa 22.1). Iată râul despre care vorbește psalmistul și care înveselește cetatea lui Dumnezeu, „sfântul locaș al locuințelor Celui Prea Înalt” (Psalm 46.4; a se vedea și Ezechiel 47.1-12, și Zaharia 14.8). Acesta este ultimul loc unde mai întâlnim râul. Apa sa nu mai poate fi tulburată, iar canalul său nu mai poate fi distrus. „Scaunul de domnie al lui Dumnezeu” este imaginea trăiniciei veșnice, iar prezența „Mielului” ne arată o temelie nezugduită a unei răscumpărări veșnice. Aici nu este vorba despre scaunul de domnie al lui Dumnezeu în creație sau în providență, ci în răscumpărare. Când văd „Mielul”, știu care sunt legăturile între scaunul de domnie al lui Dumnezeu și mine, ca păcătos. Numai scaunul de domnie al lui Dumnezeu, singur, m-ar îngrozi; dar când Dumnezeu Se descoperă în Persoana „Mielului”, pacea domnește în inimă și liniștea în conștiință.

Sângele Mielului curățește conștiința de orice pată a păcatului, punând-o într-o stare de deplină libertate în prezența unei sfințenii, care nu poate suferi păcatul. Toate cerințele sfințeniei divine au fost împlinite pe deplin pe crucea de pe Golgota. Cu cât înțelegem mai mult sfințenia aceasta, cu atât mai mult vom prețui și crucea, și toată lucrarea de la cruce. „Harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viață veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 5.21). De aceea și psalmistul îi îndeamnă pe cei necredincioși să laude pe Domnul, amintindu-le sfințenia lui Dumnezeu. Un rod de preț al răscumpărării desăvârșite este lauda: însă înainte ca un creștin să poată lauda, aducându-și aminte de sfințenia lui Dumnezeu, trebuie să se știe prin credință că stă de partea învierii de la cruce.

După ce am urmărit cursul râului de la Genesa până la Apocalipsa, să vedem acum, în scurt, poziția lui Adam în Eden. L-am văzut ca o imagine a lui Hristos; nu trebuie însă să-l privim numai ca imagine a celui de-al „doilea Om din cer”, ci și în poziția de răspundere personală. În mijlocul creației minunate, Dumnezeu a pus o mărturie; mărturia aceasta era totodată și o piatră de încercare pentru făptură: vorbea de moarte în mijlocul vieții, pentru că Dumnezeu a spus: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (versetul 17). O vorbire serioasă și măreață, și în același timp necesară! Viața lui Adam atârna de deplina lui ascultare. Legătura care îl ținea strâns legat de Dumnezeu era ascultarea, întemeiată pe încrederea în Cel care l-a pus în starea însemnată pe care o avea, pe încrederea în adevărul Său și în dragostea Sa. În capitolul 3 vom vedea însemnătatea și adevărul acestui fapt.

Vreau să atrag atenția cititorului asupra deosebirii izbitoare dintre mărturia în Eden și mărturia din timpul de față. În Eden, în timp ce peste tot se arăta viața, Dumnezeu a vorbit despre moarte; dimpotrivă, acum când totul este supus morții, Dumnezeu vorbește despre viață. Odinioară era valabil cuvântul: „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit” (versetul 17); acum dimpotrivă: „Crede

Lămuriri asupra Genesei: cap. 2 – C.H.M.

și vei trăi"! Întocmai după cum în Eden, vrăjmașul a căutat să nimicească mărturia lui Dumnezeu cu privire la urmarea neascultării poruncii, adică a mâncării din rodul oprit, tot așa caută astăzi să nimicească mărturia lui Dumnezeu, în ce privește rezultatele credinței în Evanghelie. Dumnezeu a spus: „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit“ (versetul 17), iar șarpele a zis: „Hotărât, că nu vei muri.“ Astăzi, când Sfânta Scriptură vestește lămurit că „cine crede în Fiul are viața veșnică“ (Ioan 3.36), același șarpe caută să încredințeze pe oameni că n-au viața veșnică, și că nu pot să pretindă să o aibă decât după ce vor fi simțit și făcut cine știe ce lucruri.

Dacă până acum n-ai crezut din toată inima mărturia lui Dumnezeu, iubit cititor, te rog, ascultă mai degrabă Cuvântul Domnului și lasă vorbele amăgitoare ale șarpelui! Domnul spune: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5.24).

